

Gölsemin Öykü ile Yeryüzünden Öyküler

İstanbul'da Bir Ahşap Ev

Yasemin Temizarabacı Yıldırım İstanbul Üniversitesi Çevre Mühendisliği Bölümü ve Kadın Çalışmaları Yüksek Lisans Programı mezunu. *Ütopyanın Kadınları Kadınların Ütopyası* kitabı 2005 yılında yayımlandı. 2005-2013 yılları arasında Filmör Kadın Kooperatifi'nin film yapım, sergi, yayın ve kadın filmleri festivali çalışmalarında yer aldı. Uluslararası Çocuk Hakları Film Festivali gönüllüsü. Mor Çatı Kadın Sığınağı Vakfı çalışanı ve gönüllüsü. Bir kızı var.

Sezen Aksu Taşyürek (1989, Eskişehir) Eskişehir Anadolu Güzel Sanatlar Lisesi Resim bölümünün ardından Dumlupınar Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Çizgi Film-Animasyon bölümünden mezun oldu. Bir süre Anadolu Üniversitesi bünyesinde etkileşimli kitaplar için illüstratör olarak çalıştı. 2013 yılından bu yana İstanbul'da çocuk kitapları yazıp çiziyor, dergiler, gazeteler vb alanlarda illüstrasyonlar yapıyor.

Yasemin Temizarabacı Yıldırımaz'ın
YKY'deki kitapları

- Kısa Boylu Zürafa (2020)
Uykusu Kaçan Yarasa (2020)
Kirpi Mirpi'nin Kaybolduğu Gün (2021)
Ayağı Burkulan Kırkayak (2021)
Kaptan Kurbağa'yla Deniz Macerası (2022)
Gülsemin Öykü ile Yeryüzünden Öyküler (2024)

YASEMİN TEMİZARABACI YILDIRMAZ

Gülsemin Öykü ile Yeryüzünden Öyküler

İstanbul'da Bir Ahşap Ev

Resimleyen
Sezen Aksu Taşyürek

YAPI KREDİ YAYINLARI

Kardeřim Gülsemin'e ve Tora'nın anısına
Y. T. Y.

Gölsemin Öykü Can

Karanlıkta gözümü açtım. Mutfaktan gelen tıkırtılardan, koridordan gelen ışıktan ve Mars'ın miyavlamalarından sabah olduğunu anladım. Karanlıkta uyanıp okula gitmeyi hiç sevmiyorum. Sabah uyanır uyanmaz yaptığım ilk iş –yani gözlüğümü taktıktan sonra– banyo küvetinin çeşmesini açıp Mars'a su vermektir. Su kabı olmasına rağmen, sabah uyandığında musluktan taze su içmeye bayılır. Babamla kahvaltımızı ederken yumurtamızın sarısından ve zeytinimizden birer parça da Mars'a veririz. Kahvaltıdan sonra hızlıca hazırlanıp evden çıkarız. Mars eğer isterse balkondaki kendisine ait kapıdan balkona, oradan da bahçeye atlayıp sokağa çıkabilir. Çıkarken bahçedeki kedilere kuru mama bırakırız. Bugün de Mars'ın kapısının açık olduğundan emin olduktan sonra evden çıktık, bahçeye mama bıraktık ve yürüyerek okula gittik. Babam beni kapıda bıraktı ve dolmuşa binmek için yürümeye devam etti. Babamla yaşadığımız ev, okula yürüyerek gidebileceğimiz kadar yakın. Ama annemle yaşadığımız ev, okula

daha da yakın. Sabahları öğrenci zilinin çaldığını duyar duymaz evden çıktığımızda tam öğretmen zili çalarken okulda oluyorum.

Tam okula girerken yolun üstünde bir salyangoz gördüm. Arkasında ısıltılarını bırakarak hızlı hızlı – tabii kendine göre– yolun karşısına geçmeye çalışıyordu. Onu alıp karşıya geçirdim ki ezilmesin. Hayvanların böyle kararlı kararlı nereye gittiklerini hep çok merak etmişimdir.

Hayatta en çok sevdiğim şeylerden biri hayvanlar. Sadece kedi, tavşan falan değil, mesela kırkayakları, tırtılları, tespiböceklerini, örümcekleri de severim. Onları izlemeye; yürüyüşlerini, yemek yemelerini, yuva yapmalarını gözlemlemeye bayılırım. Üç yaşındayken caddenin ortasında duran kocaman bir solucan görmüşüm. “Anne bunu kenara koyalım, araba ezerse bozulur!” diyerek elime alıp çimenlerin üzerine bırakmışım. Altı yaşındayken de eve üç minik salyangoz getirdim ve bir hafta boyunca onlara evde baktım. Onları önce bir kutuya koyduk ve marul verdik. Ama orada hep uyuyorlardı ve marullar da hep çürüyordu. Sanırım pek mutlu değildiler. Sonra aklıma onları küçük çim adama yerleştirmek geldi. Hani kafasında çim tohumu olan, suladıkça saçları uzayan çim adamlar var ya...

İşte ona bayıldılar! Sürekli otların üstüne tırmanıp gezinmeye, acıkınca da bu otları yemeye başladılar. Annemle fotoğraflarını, mini belgesellerini çektik. Ama kimse ömrü boyunca çim adamda yaşayamaz. Bir süre sonra bahçeye geri bıraktık. Ben küçüklüğümden beri veteriner olmak istiyorum. Veterinerliğin sadece kedilere, köpeklerle aşı yapmaktan ibaret olmadığını, hayvanları ameliyat etmenin, doğum yapmalarına yardımcı olmanın da veterinerlerin işi olduğunu öğrendiğimde gözüm biraz korktu. Ama bunları da yapabileceğime inanıyorum.

Dediğim gibi hayvanları çok severim. En çok kedileri, köpekleri, atları, zürafaları, yılanları, ejderhaları ve dinazorları. Bazı insanlar dinazorları küçüklerin ve çoğunlukla erkek çocukların sevdiğini söylüyor. Ama bence herkes her şeyi sevebilir. Evde dinazorlarla ilgili kitaplarım, dergilerim, bir sürü oyuncağım, yapbozum ve –aramızda kalsın– dinazorlu pijamalarım bile var. İstanbul ve Ankara’daki bütün dinazor müzelerine ve parklarına gittim. Dinazorlarla ilgili bir sürü film ve dizi izledim. Hatta hepsini üç dört kere izledim. Hiçbir zaman gerçek bir dinazor görme şansımın olmadığını biliyorum tabii. Ama filmlerdeki gibi bir DNA bulup

dinozorları hayata döndürmenin ne harika bir şey olacağını hayal etmekten de kendimi alamıyorum. Mesela upuzun kuyruğuyla dev bir diplodokus görmek harika olmaz mıydı? Okulda hiç böyle ödevler vermezler ama mesela şöyle bir ödev verseler ne güzel şeyler yazardım: “Diplodokus’un hayatımızdaki yeri ve önemi”

Diplodokus’un Hayatımızdaki Yeri ve Önemi

Diplodokus’un benim hayatımda önemli bir yeri vardır ve Diplodokusları çok severim. Öncelikle ismi kulağa çok hoş geliyor. Küçükken, adı Diplodokus’la kafiyeli çok sevdiğim bir resimli kitabım vardı. Kafiyeli isimleri, kelime oyunlarını, tekerlemeleri severim. Mesela şu bilmece gibi: Diplodokus’un bir büyüğüne ne denir? Dinozorlar hakkında bilgisi olanlar bu soruya “Seismosaurus” diye cevap verebilirler ama doğru cevap bu değil. Doğru cevap: Diplo-on! Hahaha! Bu komik bilmecenin bir de “denizaltı”lı versiyonu var bildiğiniz gibi.

Beş yaşındayken Ankara’da Tabiat Tarihi Müzesi’ne gittik. Orada fosilleri, kemikleri ve dinozor maketlerini inceledim. Ağzını kocaman açmış bir T-Rex kafası maketinin içine girip fotoğraf çektirdim. Çıkarken de müzenin mağazasından üzerinde Diplodokus resmi olan bir hatıra para aldım. Dönüşte metroda treni beklerken para elimden düşüp hızla yuvarlanmaya başladı. Karşı perona geçti ve raylardan aşağı düştü. Beş yaşında olsanız ve yeni aldığınız ve çok sevdiğiniz bir şeyin derin bir çukura düştüğü-

nü görseniz ne yapardınız? İşte ben de aynen öyle yaptım. (Yani haykırarak ağlamak değil mi? Evet!) Metro tünellerinde sesimin yankılanmasına daha fazla dayanamayan bir görevli telsizle anons yaptı ve treni durdurdu. Raylardan paramı aldı. Sonra telsizle haber verdi ki tren yoluna devam edebilsin. Böylece ben de çok sevgili hatıra parama ve okulda arkadaşlarıma anlatacak heyecanlı bir hikâyeye kavuşmuş oldum.

Milyonlarca yıl önce yaşamış binlerce hayvandan biri olan bu dinozorun benim hayatımdaki yeri işte böyledir.

Hayatta en çok sevdiğim şeylerden biri de resim yapmak. Büyüyünce ressam da olabilirim diye düşünüyorum. Fotoğraf çekmeyi ve film izlemeyi de seviyorum. Annem, ressam, grafik tasarımcı, fotoğrafçı, oyuncu ya da yönetmen, çok ister ve çalışırsam istediğim her şeyi olabileceğimi söylüyor. Ya da veteriner, doktor, mühendis, avukat... İnsanın ailesinin onu desteklemesi çok iyi bir şey tabii de, ne kadar çok istesem ve çalışsam olamayacağım şeyler de var yani. Mesela astronot!

Ben beş altı yaşındayken uzaya gitmeyi çok istiyordum. Büyüyünce gidebileceğime de gerçekten inanıyordum. Ay'ın bir yüzü dünyadan görünmüyormuş, onu astronotlar dışında hiçbir insan görememiş. Düşünsenize ne kadar az kişi görmüş! Mars'a henüz hiç insan

gitmemiş ama gitmesi yakınmış. Mars’a giden ilk insan olmak dünyanın en havalı şeyi olmaz mı? Okulda hiç böyle ödevler vermezler ama mesela şöyle bir ödev verseler ne güzel şeyler yazardım: “Mars’ın hayatımızdaki yeri ve önemi”

Mars’ın Hayatımızdaki Yeri ve Önemi

Mars’ın hayatımda önemli bir yeri vardır ve Mars’ı çok severim. Öncelikle kedimizin adıdır. Annem ve babam sokaktan aldıkları yavrunun kızıl renkli tüylerinden ve yaramazlığından dolayı ona bu ismi yakıştırdıklarını söylerler.* Annem her zaman “Mahallenin en ele avuca sığmaz kedisini sahiplenmişiz” der. Mars şu anda on dört yaşında, yani kedilere göre orta yaşı geçmiş, hatta yaşlı denebilecek bir yaşta olmasına rağmen, güçlü kuvvetli ve hareketli bir kedir. Mesela geçen yaz babamla gece yarısı evin içinden gelen bir kuş sesiyle uyandık. Meğer Mars gece açık olan camdan küçük bir kuş yakalamış. Kuşu ağzından zor aldık ve iyileşene kadar bakması için komşumuza verdik.

Marslı Ercüvent diye bir arkadaşım var! Aslında adı Ercüvent değil ve tabii ki Marslı da değil. Birinci sınıftayken arkadaşım Ercüment’in adını tam söyleyemiyordum. Bir gün evde bu arkadaşımın Karslı olduğu konuşulurken ben heyecanla atılmışım “Nee, Ercüventler Marslı mıymış?!” O zamandan beri Ercüment’in adı bizim evde Mars-

* Mars hem Güneş Sistemi’ndeki kırmızı renkli gezegenin hem de mitolojide savaş tanrısının adıdır.

lı Ercüvent'tir. Annem yolda annesini falan gördüğünde “Marslı Ercüvent'in annesini gördüm” der mesela.

Sonsuz uzaydaki sonsuz gök cisminde biri olan bu gezegenin benim hayatımdaki yeri böyledir.

Astronot olmanın öyle kolay bir şey olmadığını sekiz yaşında falan anladım tabii. Ayrıca çellist, balerin, buz hokeyi oyuncusu, sumo güreşçisi, ip cambazı, kaplumbağa terbiyecisi olamayacağımdan da neredeyse eminim. Neyse ki büyüyünce ne olacağıma karar vermek için daha zamanım var.

Yüzlerce meslek arasından birini nasıl seçeceğimizi ise hiç bilmiyorum. Bir de neden bazı işlerin diğerlerinden daha iyi olduğunu... Hepimiz birbirimizden bir şey alıp veriyoruz. O zaman hepsi aynı derecede iyi değil mi? Mesela bir ofiste bilgisayar kullanarak yapılan bir iş, çöp toplama işinden daha iyiymiş. Ama çöpler toplanmazsa hepimiz mahvoluruz yani. Bazı işler koalaların, kutup ayılarının neslinin tükenmesine neden olabilir. Ama kocaman el arabalarıyla sokaklarda dolaşıp plastikleri, kâğıtları çöplerden ayıran abiler, koalaların, kutup ayılarının kurtulmasına yardımcı oluyor gibi geliyor bana. İşte ben hep böyle şeyler düşünüyorum. Ama benim çöplerle ilgili bir iş yapmam pek mümkün olmayabilir. Yani insanlar işyerinde sürekli kusan bi-